

DE POSTRIJDER DER PROVINCIË LIMBURG.

Abonnement:

Drie maal per week 5 fr. per jaer. Twee - - - 5 - - - Een - - - 4 - - - Een blad afzonderlijk 10 centiemer. De abonnenanten zijn vooraf betaalbaar. Aankondigingen: 15 centiemer per drukregel. Reclamen, vonnissen en andere artikels vooruit of binnen in het blad: 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 3 SEPTEMBER 1904.

VAN ALLES WAT.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEË, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groot Markt, te Tongeren.

de Groota, vond het kompas uit: een andere monnik, Jaak de Vitry, paste ze toe op de schepen.

Paul Sylvester I vond het uurwerk met radieren uit. Een kloosterling, Belle genaamd, legt de werking uit der ebbes.

Twee monnikken, Orthon en Arden, vinden het alfabet uit. Het zijn de twee iktijners van Spanje, voorloepers van den abt de l'Epée, die de doofstommen leeren spreken.

Een monnik, Gerber, voert bij ons de Arabische cijfers in. Een missionaris, Juan d'Arrezo, vindt de zeven muzieknoten uit.

Een kloosterling, tekere Magnan, vindt den mikroskoop uit. De kloosterlinge Lina en Beccaria vinden de wetten der electriciteit.

De frein der locomotieven wordt uitgevonden door den kloosterling Barranti. Bijna al de groote sterrekundige observatoriums werden in de verleden eeuw en worden ook in deze eeuw bestuurd door Jezuiten.

De gehele aardrijkskunde is gemaakt door zes leuzen, enz. enz. Ziedaar hoe de kloosterlingen den geest van het volk verstaan en onder den damp houlen.

Aan Maria Onbevlekt Ontvangene.

(LAURENT DE RILLE).

1. Gegroet! Gij Onbevleete, Die in den hemel woont, En op de rots van Lourdes Voor 't heil der menschen troont. Wij knielen voor u neder, O Moeder nooit besmet, Ontvang ons! lofzangen.) bis. Verhoor ons smeekgebied.) bis.

2. Gegroet die als een vuurgloed Van liefde voor ons brandt, En die geen enklen zwakte Niet reikt een milde hand. Wie lijdend of gebrekkig Ziet, trouwvol tot u richt, Ontvang van u de redding, Den balsem die verlicht.) bis.

3. Gegroet, algeweide Moeder, Die zondaars hart beweegt En vraagt dat d'Oprechte Hem zijne schuld uitgeeft. Maak, Moeder, w'op deze arde U kind ren zijn genaemd, En Jezus bij zijn vader Zich over ons niet schaaemt.) bis.

DE DOMPERS. — Thans dat de kloosterlingen in Frankrijk door den vinnigen haat van Combes en zijne kliek ongenadig vervolgd en uit hunne kloosters verdreven worden, is het voorzeker niet van belang ontbreekt eenige der weldadigen op te sommen welke de samenleving hun verschuldigd is.

Ziehier wat La Revue des Deux Mondes hierover schrijft:

De Fransche spraakleer is het werk van monniken. — Onze hoogeschoolen zijn Geestelijke stichtingen. — Onze wijsbegeerte vindt men geheel en al in de Summa van den H. Thomas van Aquinas. — Het bisnukt werd uitgevonden door eenen monnik, Roger die van genaamd. — De bommen werden uitgevonden door eenen bisschop van Munster. — Een dominikaan, Albert

dat er een glimlach achter verborgen was. Marquerry zal er wel alles van weten.

Hij zag naar de peudeul. Het was vijf minuten voor zessen.

Over drie minuten is hij hier, zegde Lady Lequer, die den blik naar de peudeul had opgetogen. De kolonel mompelde iets en begaf zich naar het geopenste venster van het salon.

Zij waren gekleed voor het diner, dat ten zes uren kon aanvangen.

Vier minuten voor zessen deed het geluid van naderende wielen mevrouw Lequer optien, terwijl de kolonel op zijne eigenaardige manier knikte.

Een klein rijtuig met één paard hield voor de woning stil, de deur werd geopend en drie personen voor zessen trad Fred Marquerry kaln het salon binnen.

Marquerry, de jongste kapitein van 't regiment, was acht en twintig jaar, maar zag er oud r uit. Een zware koevel bedekte zijne bovenlip en in zijne oogen was niet de minste uitdrukking; juiser gezegd: zijne oogen hadden altijd dezelfde uitdrukking.

Zijn gezigt was ge-bruid en had 't gevoel van de oversterbare kalme, iets spijng-achtigs, voor een gelukzalig en 't is ondoordringbaar. Zijn rechte schouder bij gashouder en gashouder de handen maakte voor dat laatste vriendelijke. Het was duidelijk dat zij oude vrienden waren.

— Ik zegde uwezen tot den kolonel, begon mevrouw Lequer, dat zij ons zeker wel bet een en ander zullen kunnen meedelen over den nieuwen loopbaan.

Zij deed deze vraag, terwijl zij aan zijnen arm de eettafel binnenging; de kolonel wilde alleens. Zij zag haren geliever aan en de hofde daarbij nauwelijks haar hoofd op te richten, want zij was lang en had een b-uding als een vorstin.

— Het is wintige, dat ik weet, antwoordde Marquerry, is als hij tot uwezen dienst.

De kolonel kon niet nalaten even te lachen. — Er is er diep afdruud, verklaarde mylady, terwijl zij haar seriet ontwaarde.

Op deze open klink volde 't een antwoord. — U is er er te oud in die l'edische leger is, die ge-heim kan te zeren, dan is het Marquerry, dat de kolonel, die dit opzicht bijna een eeuw, was, zelf gezegd.

dit is van een ooginnig voor uweziel te mogen hielden. Hij knielde neder en bad om barmhertigheid voor dengene die hem zijn verdienende. Doch dit toonde brak het hart van den booswicht.

Ontwaand door de woorden: in de genade Gods, vroeg ik met, had hij als van den blisk-entzettingen zier-recht-hand n'ervallede-entzichtig. — Ik kan niet. Doch over zijne zwakte beschaamd, voegt hij er bij: — Maar ik wensch dat gij morgen wederkomt, omdat ik den doe wat ik mij zelf besloten heb. — Ik zal nog leden avond wederkeren, antwoorde de priester, want de genade Gods laat mij den dood niet vreezen. Aldus verlaat hij den booswicht.

Maar deze heef, geene rust meer; het schijnt hem zonder ophouden de woorden des priesters te hooren: Ik vrees den dood niet. En de genade wordt krachtig op zijn hart, en hij zegt eenvoudig tot zich zelf: — In de genade Gods zoume zie ik ook rust vinden. En wat gebeurt er? Hij staat op en, zonder de wederkomst des priesters af te wachten, snelt hij zelf naar het klooster, smeekt er onder herte tranen om verdoen en vraagt om onder het getal der verdienende broeders aanveerd te worden, ten einde als boeiende zijne arme ziel te kunnen reddden. De priester erkende in deze gebeurtenis de macht der genade, die zelfs steelen hart tot hoetvoerdigheid kan brengen.

HET GETAL 13 EN DE VRIJDAG. Niet zelden treft men personen aan die bijgevoegd zijn in het getal 13 en in den Vrijdag. De laatste geest is er in geluk den Vrijdag als eenen ongelukkig-dag te doen amschouwen, omdat op dien dag de Zaligker gekruisigd is geweest. Ook komt men die bijgevoegdheid meest tegen bij degenen die van goddienst niets moeten hebben. Het is verder eene bemerkking van Voltaire: de bijgevoegdheid der menschen zijn juist die, welke 't minst geloof hebben. A Wanneer de menschen, zegt hij, goede goede grippen van Godheid hebben, aanveerden om volgen zij valsche gedachten, juist gelijk, op openbare tijden, men handelt drijft met slechte mond bij gebrek aan goede. A Zehier een geschiedenis-nopis beheid bijgevoeld, welke ontvond te Nevers is gebouwd.

Ik nam een midtmaalt, zegt een getuige van het voorgevallene, in een herberg. Daar het vrijdag was had ik eieren en groensels doen opdienen. Nevens mij zaten twee omnis-roppige. Het waren twee lekkerliken met opgestrooken knevels. Zij aten vleesch, dronken wel, spraken luid en geboden aan de bedienenden van het hotel, op zeer lossen toon. Zij gingen deelsz deftigheid was, door de aanwezigen aanzagen het als onbeschooftheid. Zij bemerkten dat ik geen vleesch at, en zochten mij op te teenen te trappen.

Wat is toch een malsch gebraad smakelijk des Vrijdags, zegden zij? hoe is het mogelijk van vleesch te derven op dien dag. Hoe kan toch dit vooroordel zoalng bestaan hebben? — Zoud gij willen gelooven, zeide een der reizigers, dat mijne gonne moeder, die verders een heilige en weidige vrouw was, mij dwong vleesch te derven, wanneer ik nog een kind was? Maar als men in het leven verdoord is, wordt men anstands-gewaar dat de schenpboom zowel des Vrijdags als des Zondags smakt. Men gemaakt alsdan vrij van al die zoogevoede goddienstgebruiken en van al die vertelsels waar zij op steunen.

Het nagerecht werd opgediend, daarna de koffie, het druppeltje en de sigaar. Een bediende naderd tot de reizigers: «Mijnheer, zeg mij tot de zwelers, ik vermittig u dat de kamer nr 13, waar zij verbleef, u tot eenen anderen reiziger eene andere kamer te aanveerden, indien zij vandaar niet vertrekt. — Ik heb u reeds gezegd, jongen, dat ik des Vrijdags mij op reis niet begeef. Ik blijf dan. — Maar waarom maakt gij des Vrijdags geene reis, vroeg hem zijn gezel? — Het is mij gedacht. — Het gaat mij tegen. — Ik ben nooit des Vrijdags op weg. Dat brengt ongeluk mede, spreekt er mij niet van. Het gaat mij tegen. — Maar jongen welke kamer gaat gij voor mij geover maken? — Er blijft maar nr 13 over, was het antwoord.

«13? ik wil nr 13 niet! ik sloop nog liever onder den blauwen hemel, dan in nr 13. — Zoodan? wat heeft nr 13 u dan misdaan?»

over kapitein Marquerry als over iemand, die bestemd was om een groote rol te spelen — waarom wist niemand. In de vrom-oudstgalkalte, welke over Indië lag uitgespreid, was iedereen bevreesd voor zijn buurman; zij, die dwegen, werden met eenen schuischen blik aangezien, de babl-laars gewantwoord.

Het bij hem al gezei vroege de kolonel zooder op te zien.

Ja, ik zag u aan boord van zijn schip op de rivier en zag er een kommis te maken. Er waren veel menschen en, eer ik de gelegenheid had mij voor te stellen, was hij reeds vertwenen met M. Lamoud.

De man met de dochter? vroeg lady Lequer. — Ja, antwoordde Marquerry, dat man m't de dochter.

O, ge bewoerd haar ongetwijfeld evenveer als alle anderen.

Ik ben haar ondoordanig, antwoordde Marquerry op zijne plichten toon.

Het spijt mij dat M. Phillip Lamoud dadelijk bijgevoeld heeft op Wylam, haren de kolonel, terwijl hij m't een zijns zijns bij champagne ledigde.

Er is toch wege te wits st-ctis van hem, bracht lady Lequer in het midden.

De kolonel stak zijne kneevel vooruit, haalde de schouder op, terwijl zijne vrouw hem gillend aankog. Daarna zag zij naar Marquerry, die in navolging van zijnen chef ook de schoulers ooptok.

Er schijnt iets betoverens in dien naam Lamoud te zijn, meende Mylady op over-schillig. Ik heb opmerk dat de hoeren l'ke-s b't stitwijzig bewaren, wanneer de naam genoemd wordt. Varel mij nu eens iets omtrent het uiterlijk van dien M. Wylam te zult mij ver-rpliechen door zijn d'opeel reis voor mij te lichten.

Marquerry zag met zijn oogen een kalmen glimlach op.

Hij is lang antwoordde hij, blond, heeft blanke oogen en golvende haren; de jonge man uit de bo-ken, die d'harren der scioonen zo overvot en langzaam-rhad naar d'kolonel gaat.

In de bo-ken, h'arhaide Wylam, die de wereld niet uit de bo-ken, maar uit het werklyk leven knude.

Hij heeft dat zeker 's vorstmaas, ging Marquerry voor, die zelf zelt zeer voortmaas had.

vraag zijn medemaat. Zoudt gij niet eten aan een tafel, waar 13 personen aangezet zijn? — Spreek er mij niet van... ik kan er niet over, het brengt altijd ongeluk mede... aan de tafel, zeg ik niet, men doet daar zijn eigen geweld aan. Maar in nr 13-lapen, noot... Het zwelers is niet gunstig vaanzag, maar het zij zo, ik blijf nog liever buiten.

Mijnheer, zegde ik dan, tot den kleinheren, ik heb dwaas genoeg om den schenpboom des Vrijdags niet goed te vinden; maar ik ben geen groote geest-genoeg om vrees te gevoelen voor een nummer of het is gelijk welken dag van de week. Nr 13 was voor mij bestemd, gij mocht het hebben. Mijnheer, ik heb christen een katholiek, ik moet dat liefdadig zijn. Voortaan, Mijnheer, zult gij u herinneren dat gij gelukkig zijt geweest eenen kwelzaker te ontmoeten om u vrij te houden van luiten te vernachten onder eenen storting, of van te sterven van schrik in een warm bed, dat geen nummer volgens uw goeddenken draagt.

Wie stond er beschaamd? ik laat het u raden. De groote vrijgeest die in God niet geloofde, maar verstaad was aan de dwaaze bijgevoegdheid — de zwelers, die met God en zijne kerk spotte.

M. DESMAISIÈRES, onze achtbare volkvertegenwoordiger, zal op Donderdag 15 September aanstaande, dag der loer, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappij, Kolliehus Allée Verte, Kienstraat te Tongeren, van 10 ure tot 1, de personen ontvange die hem verlangen te spreken.

NIEUWS UIT DE STAD EN DE PROVINCIË.

STAD TONGEREN. — Zondag 18 September 1904, groote portiersverloopen. Wedstrijd van rijtuigen, ter gelegenheid der inhuldigingen van het nieuw Koersplein te Orléans. (piste van 1000 meters.)

2000 fr. prijzen. Voor alle inlichtingen wende men zich tot den voorzitter van den Cercle Equestre, M. G. Reynders, veerts.

Paardemarkt te Tongeren, DONDERDAG 15 SEPTEMBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 270 koeien en kalveren, 239 vette varkens en 1813 magere varkens, 13 schapen.

Apotheek. — Zondagsrust. ZONDAG 12 SEPTEMBER zal de Apoethek van M. VANDERYST allen open hebben, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Dinsdag heeft te Tongeren het huwelik plaats gehad van M. Franz Bierckx, leerling van de Staats-normale school te Ath, met Mevrouw Jeanne Libot.

Orde der processie van Kermis op 11 September.

1. Van en zilveren kruis. 2. Gemeentehoofd der jongens, vaandel van den H. Johannes-Berchmans. 3. Naamlijst van Jesus en Maria. 4. Stoep edelkapen met zimbbedden: Geloof, Hoop en Liefde. 5. 'S Lutardus en hare gezindinnen. 6. De Zondagschool en de Congregatie van jongens met de nieuwe vaan van O. L. V. van Tongeren. 7. Vaandel der III' orde, leden der III' orde (vrouwen) met groep van de H. Elisabeth. 8. Groote vaan van de H. Anna. Maagden met bloemenkransen. 9. Titels der Litanie van O. L. V. De 9 koren der engelien. 10. De vaandels der 9 provincien van België. a) Maagd, Belgie verbeeldend. b) Belgische volkeren die O. L. V. vereeren, verbeeld door kinderen in nationale kleeding. 11. a) Maagd, de stad Tongeren verbeeldend.

dat den man zigen is, die veel dat er nog iets voor hem is wegzogeld in 't leven. Hij draagt het hoofd zo hoog, dat hij immer zal weten wat er aan zijne voeten gebeurt. Wij zullen zeker allen van hem houden, maar wij zullen ook veel last met hem hebben.

Mylady antwoordde dat zij uitgesproken telkens met eenen lichte hoof-knik.

— Het is hij u gezeen? vroeg zij. — Neer, antwoordde Marquerry met eenen glimlach.

Hij was zo verschillend van Harry als de eenen man van den anderen zijn kan. Waar Harry Wylam was, daar zag er hoer l'ke-s b't m'en kon hem niet over het hoofd zien. Fred Marquerry, daarentegen, scheen op wiesem met coarboeuc-banden door d'wer-ll te gaan. Hij baande zich zijne weg door de wereld niet zoodals Harry, met een lach en een waagend te l'eren, g'reed door te l'eren. Hij trok nooit de aandacht door het teentoonspreden van overvloedige levendigheid, waarvoor H'ery's oetodes zich altijd konmerkte.

— Het is M. Phillip Lamoud u gezeen? vroeg de kolonel op d'n kortbedonden toon, waarmee hij de repunitie had verhoorden de vromste bevel-hebber tot het bouzachte leze te zijn.

Ik verbeelde het mij, hoewel hij nooit naar mij zied.

Verlodge een kleine poos, alz-broken door het van den op en neergaanden waater, die aan de zoldering hing en lucht gaf in de kam-er.

Ik vrees zegde de kolonel, dat Wylam niet b'hoort tot de soort van m'schenen, die wij in Indië noedig hebben — hij hoed even op en overtoogte zich tot 't g'en bedenden in de kamer waren — juist nu moede b'blen.

Gedurende een bijna overblijver oogenblik, zagen de b'le heere ekander over de taf'l heen aan, mer het was nauwelijks de o'zkehar, dat mevrouw Lequer h'haan b'lik had opgevoeren.

Ik geouf, zegde Marquerry, dat hij een-aanwaart voor de gezelligheid zij zal. Het komt mij ten minste zo over, dat hij bevoegd is van i'ereen te houwen en wij v'ind u het alle geoud als men van ons hoert.

De vraag is, zegde de kolonel grinnig, of hij in dit land zal woenen.

Ik denk het niet, antwoordde Marquerry, na een kleine poos op den hemden z' coninging toon; hij heeft fortune, en ik verbeid mij, dat

b) De steden van het land van Luik en van Loun, in pelgrimstocht naar Tongeren, verbeeld door knuipen met de blaazoenen dier steden.

12. De leden der H. Familie met groote roode vaan en zilveren kruis.

13. De XV Mysteries van den H. Rozenkranz.

14. Congregatie der juffrouwen met het vaandel der Onbevleete Ontvangene.

15. a) Edelknipen met opschriften aangaande de Onbevleete Ontvangene. b) Groep maagden met wite palmakken. c) Bloemenkrans met lieh-behoenen omringd door maagdeliken met liefen.

16. Groote blauwe vaan met zilveren kruis voorop, koorjongens.

17. a) Twee engelen met het opschrift « Causa nostra letitie » b) Ridders met strijdvlaggen in de XIV' eeuw van O. L. V. van Tongeren opgedragen. c) Kinderen met geschenken en juwelen aan O. L. V. opgedragen.

d) Groep engelen met muziekinstrumenten. e) JET MIRACULEUS BEELD VAN O. L. V. met eenen prachteluik.

18. De vaan van 't H. Hart, kleinere vaantjes gedragen door koorjongens.

19. De leden van den bond van 't H. Hart en het genootschap van S' Vincentus met lanternen.

20. De Koninklijke Harmonie « Concordia ». 21. Het Zangkoor der H. Familie.

22. Groote vaan van 't H. Sacrament en wierook-kransen gedragen door bruidjes.

23. Koorjongens met lanternen en wierook-kransen.

24. HET ALLERHEILIGSTE SACRAMENT.

25. Snelijke overheden.

26. Het biddend volk.

Tongeren. — EEN GROOT SYMPHONIEK CONCERT. — Op Kermisdag, 12 September, zal er om half vier zeer juist, in de groote teatzaal der « Concordia », een Symphoniek Concert gegeven worden, zoals er nooit een in Limburg plaats heeft gehad.

M. Zomer is een der grootste vioolkunstenaars van onze tijd en maakt met den beroemden l'ave en den virtuoos Thompson, het belgisch kringel uit, wiens naam wereldberoomd is om hun kunstschap met den strijktok.

Indien zulc een concert te Brussel, Luik, Antwerpen of Gent aangekondigd werd, zou heel de belgische pers er lof over spreken en zouden de plaatsers — hoe duur ook — met drift betwist worden. Wij wenschen dat deze verhevene poging zo mogen gelukken, omdat zij het uitganspunt moet zijn van een reeks groote concerten, welke den naam van Tongeren en Limburg op kunstgebied zullen doen uitblinken.

PROGRAMMA: 1° Symphonie in si mineur. — Beethoven. 2° Concerto voor viool en orkest (M. Alb. Zimmer) — S' Saens. 3° Openingstak van het opera « Tanhäuser » — Wagner. 4° Inleiding van het bijbelsch drama « Le Déluge » — S' Saens. 5° Espàna, Rhapsodie. — Em. Chabrier.

De eerste plaats: 3 fr. — Tweede plaats: 2 fr. Men kan zijne plaats voorbehouden, mits opleg van 0,50 fr. Hieraan wende men zich tot M. Emiel Van Grieken, leeraar, Tongeren.

Harmonie « Eburonenwaacht ». — Zondag, 18 September 1904, prachting concert op het Koersplein.

Het ontrenten uitstapje naar Mulkenkermis is, door heet van verschillende leden, moeten verschoven worden tot zondag 25 September om 3 ure. Indien het zonneke van dit feestje is, zal er dien dag volk en plezier zijn.

Landmeters-examen. — De Gouverneur der provincie Limburg brengt ter kennis van het publiek dat een Commissie, ingesteld

hij een vurig naj-zet is van plezier, twee slechte eigenschappen voor l'odie.

— Welnu, zegde Lady Lequer over vrooliken toon, dan moet u mij alles in het werk stellen om den jongen m' voor verzoeken te vrijwaren. Wij rekenen op u, Marquerry; ge weet dat nijns den kolonel ovaagenaamer is dan als een zijer uitentoesen.

De w'erkerden weg opkapt, v'uld haar schijngehoed den volzin aan waarop Mylady knikte. Daarna zag zij over de tafel heen naar haren gast.

Het komt mij voor, vervolgde zij, dat ge mef weet van M. Wylam, dan ge in het oogenblik, dat hij het schip verliet, van hem beet kunnen waarnaemen.

Ja, antwoordde Marquerry, ik heb het een en ander van hem geheard uit Engeland. — Zeker niet veel zedens, zegde de kolonel. Marquerry knikte. Dit is de reden waarom ik het vergeten heb, zegde hij kaln.

krachten artikel 2 van het koninklijk besluit van 31 Juli 1825 (Staatsblad nr 63) zal vergaarden op het provinciale gouvernementshotel, dinsdag, 13 September uitaande om 9 ure 's morgens, onder voorzitterschap van den H. Hoofdingenieur, Directeur van Bruggen en Wegen der provincie, ten einde over te gaan tot het examen der personen, die verlangen het bedrijf van landmeter uit te oefenen.

Het programma der kennis die vereischt is staat in het Bestuurlijk memoriaal onder nr 100 van het jaar 1899.

De personen die zich voor gezege Commissie willen aanbieden moeten: 1° hune beoordeeld gefrankeerde aanvraag sturen, vergezeld van een uitreksel op zegel van hune geboorteakt aan het provinciale bestuur van Limburg voor 10 September 1904; 2° voor dien datum storting doen op de 4° afdeling der bureaun van de som van fr. 54,30 voor kosten van diploma en kosten van zegel. Deze som zal hem terug gegeven worden in geval van niet toekenning; 3° bewijzen dat zij hun domicilie hebben in eene der lokaliteiten der provincie Limburg; 4° doen kennis in hun rekest of zij verlangen het examen te doen in de francho of in de Vlaamsche taal.

's Heeren-Elderen. — Indien de rust in deze stille gemeente op 14 Augustus ebnigzins door vreemdelingen gestoord is geworden, dez te beter zijn de kermisdagen omgebracht in plezier en vermaak, en vooral den zaterdag 27 toon men de toereiking van het Burgerlijk Kruis van eerste klas, verleend aan den heer Onderwijzer J. B. Vanvdevelde, voor bewezen diensten gedurende eene loopbaan van ruim 40 jaren.

De heer Burgemeester overhandigde den Jubilaris de teekens der decoratie en gaf lezing van het koninklijk besluit door hetwelk dezelve aan den heer Onderwijzer verleend werd, en voegde er de volgende aanspraak bij:

Heer Onderwijzer. — Om te voldoen aan het verlangen van den heer Minister van Binnenlandsche zaken en Openbaar onderwijs uitdrukt in zijn brief van 20 Juni 11 heb ik de eer, namens de Gemeente Overheid van 's Heeren-Elderen en vooral in naam van de gansche 's Heeren Eldersche bevolking, u geluk te wenschen, ter gelegenheid der toereiking van het Burgerlijk erekruis van eerste klas, dat zijne Majesteit de Koning door zijn besluit van 12 Juni 1904, welk ik kon u te lezen, u heeft toegekent en dat gij zo spoel verdient hebt.

Wat het mij beoelagen zij, heer onderwijzer, opnieuw de tiels aan te helen, die gij verworven hebt, om u onze dankbaarheid te betonen.

Over korte jaren, vierden wij hier ten gemeentehuze, om zoo te zeggen, wien zilveren bruilof, de toekenning der burgerlijke Medaille, maar helen nog u ij er fier op zijn, dit feest, wien gouden bruilof te noemen.

Op den ouderdom van twintig jaren aanvaardde gij de moeilijke taak van onderwijzer en ging gij de plaats van l'onderwijzer in de laatste gemeente Glosse bekleeden.

In 1866 kwam de plaats van onderwijzer alhier open te vallen, en, na uwe tiels, getuig-schriften en diploma onder u ogen geeld, te hebben, werd gij den 2 Februari 1866 door den gemeenteraad met eenparige stemmen en bejuichingen als onze onderwijzer uitgeroepen in vervanging van den betreuden heer Convents.

Alzo hebt gij u bijna een halve eeuw met de groote ijver en bekwaamheid aan de opvoeding der jeugd der gemeente toegelegd en ten titel van dankbaarheid heeft ook consider aan het geschenk dat wij u vandaag aanbieden willen bijbrengen.

Ook is het een schuld van erkenenis die ik heden althout met u de verkleefde gevoelens der gemeentenaren uit te drukken. — Ziedaar, heer Onderwijzer, waarom wij vandaag rond u geschaard zijn.

Dat de toegeneenheid en de lieflijke diensten van den heer Vanvdevelde tot voorbeeld aan zijne opvolgers moge dienen, want 's waerlijk heeft hij zich ter verdediging van het onderwijs ten best gegeven.

Gaucht de gemeente, heer Onderwijzer, be-treurt uwe aanstaande verrijfdering uit ons midden, maar niettemin drukken wij den wriegen verust uit u toch nog lange jaren de wel-vertienste rust te zien genieten in een zeld die wij u als geschenk van erkentelijkheid aanbied-

— Hoi! Daar is de oude Marks!

Het deze woorden liet Harry Wylam zich neervallen op een der groote stoeien in de veranda van de Field Club in het oude Calcutta.

De andere spelers, zij hadden kaart gespeeld, verschenen aan het gropende heden en zaten naar Marquerry. Sommige hadden lage glazen in de hand, en het gerinkel was stukjes bij tegen den rand d'elke voldoende aan in welke stemming waren verkeerd.

Het was bijna midd'nacht. Eenige w'ierbollen zaten ook aan de spelafel, maar de wijka, waarop zij hune kaarten vasthielden, verraadde eenee onvaste hand.

Opgewonden, zooder door het spel als door den drank, kwam Harry op de veranda om wat frissche lucht in te ademen, en voed daar zijnen vriend Marquerry.

— Daar zit nu waarbacht de oude Marks met den punks-wallah! I'll alle op de veranda! rip Harry lachend. Ge zijt toch de originele kerel, dit is ik ooit te eng-kommet met 1° waarm kom g'it niet b'neen? zegde een kerel. I'k werd er mijn hoofd tegen dat u hebt zitten slapen, de ga-ka-wallah zeker, dat weet ik!

Hij wandde zich op dezen uitroep tot den inloobering, die in zijn wit kleed met rood leeren gordel tegen den muur geedek was en een w'erknig-lijk de plaats koord m't een hand i' beweging bracht, het over-ige gedeelte van zijn lichaam was waerlijk in slapp. De rechterarm was een machie.

— Hoer, ge wilt, zwart uitslagel? Ge hebt geslapen. Allo, woud wakker? Hij wierp, dit zag-d'egen glans ijswaer m't cogace over hem uit. Terwijl Marquerry op de w'erknig-lijken h'k-b'neen w'erknig-lijken h'k-b'neen stapen, de ga-ka-wallah zeker, dat weet ik!

Hij wandde zich op dezen uitroep tot den inloobering, die in zijn wit kleed met rood leeren gordel tegen den muur geedek was en een w'erknig-lijk de plaats koord m't een hand i' beweging bracht, het over-ige gedeelte van zijn lichaam was waerlijk in slapp. De rechterarm was een machie.